

SROKA STANISŁAW (1941-2014)

Urodził się 12 września 1941 roku w Woli Malowanej w powiecie Radomsko. Szkołę średnią – Liceum Pedagogiczne im. Jana Władysława Dawida w Częstochowie ukończył 1 czerwca 1960 roku, po czym przeniósł się do Wrocławia. Tam kontynuował naukę na studiach wyższych na Wydziale Zootechnicznym Wyższej Szkoły Rolniczej, broniąc pracę magisterską: *Strawność i bilans azotu u świń żywionych różnymi mieszankami treściwymi*. Po zdaniu egzaminu magisterskiego, 24 czerwca 1966 roku uzyskał dyplom magistra inżyniera zootechniki. Po studiach odbył roczny staż (1 października 1966 roku – 30 września 1967 roku) w Państwowych Gospodarstwach Rolnych w Glince w powiecie Góra Śląska. W Glince pracował również jako zootechnik (od 1 października do 31 grudnia 1967). W okresie od 1 marca do 31 sierpnia 1971 roku pełnił funkcję kierownika gospodarstwa w Zakładzie Rolnym w Tarnie.

Pracę w szkole Grabonogu rozpoczął 1 września 1971 roku. Trzy lata później został zastępcą dyrektora, a od września 1977 dyrektorem szkoły. W roku 1984 zasiadł szereg Rady Oświaty Rolniczej działającej przy Ministerstwie Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej. Stopień nauczyciela dyplomowanego uzyskał dwukrotnie: 14 października 1980 roku i 31 stycznia 2003 roku.

Przewód doktorski otworzył na Wydziale Zootechnicznym Akademii Rolniczej we Wrocławiu 26 maja 1986 roku. Rozprawę doktorską, pod roboczym tytułem: *Choroby cieląt i ich wpływ na późniejszą użytkowość bydła* pisał pod kierunkiem dr. hab. Tadeusza Szulca z Katedry Hodowli Bydła i Produkcji Mleka. 6 czerwca 1988 roku podczas publicznej obrony dysertacji doktorskiej: *Analiza użytkowości jałowic i buhajków w okresie wychowu* uzyskał tytuł doktora nauk rolniczych w zakresie zootechniki. Nowatorskie podejście do tematu sprawiło, że rozprawa doktorska i jej obrona decyzją Rady Wydziału zostały wyróżnione.

Za wybitne osiągnięcia w pracy dydaktycznej i wychowawczej otrzymał wiele nagród i wyróżnień. W roku 1976 uhonorowano go Nagrodą Ministra Oświaty i Wychowania II Stopnia, a już w dwa lata później (1978) za udział w realizacji pracy dotyczącej opracowania koncepcji i przeprowadzenia eksperymentów w zakresie nowoczesnego systemu organizacji oświaty rolniczej Nagrodą I Stopnia Ministra Rolnictwa. Był także laureatem nagród: Ministra Rolnictwa (1996), Kuratora oświaty (1980, 1996), Wojewody (1992, 1998), Powiatu Gostyńskiego (1999, 2000, 2001). W 1985 roku otrzymał Medal Komisji Edukacji Narodowej.

W środowisku lokalnym dał się poznać jako społecznik i dobry organizator. Był prekursorem współpracy lokalnych szkół ze szkołami krajów Unii Europejskiej. Dzięki jego staraniom młodzież

Zespołu Szkół Rolniczych, a później innych szkół regionu gostyńskiego mogła uczestniczyć w praktykach w Belgii, Holandii, Niemczech, Francji i Luksemburgu. Ponadto w latach osiemdziesiątych zapoczątkował trwającą dziesięć lat współpracę ze Związkiem Rolników Bawarskich. W ramach tej współpracy około czterdziestu absolwentów ZSR Grabonóg wyjeżdżało na dwunastomiesięczne staże do gospodarstw bawarskich. Z jego inicjatywy w Grabonogu działał Uniwersytet Ludowy, w ramach którego rolnicy poszerzali swoją fachową wiedzę spotykając się z pracownikami naukowymi wyższych uczelni. W grabonoskiej szkole, w latach osiemdziesiątych, powstała też jedna z pierwszych w kraju pracowni komputerowych.

Był radnym Gminnej Rady Narodowej w Piaskach oraz Przewodniczącym Wojewódzkiej Rady Narodowej w Lesznie.

Szczególnie znaczącym osiągnięciem był fakt ocalenia XVIII-wiecznego dworku w Grabonogu, który odrestaurowany jego staraniem pełni do dziś funkcję Muzeum im. bł. Edmunda Bojanowskiego. Nie bez znaczenia było też zaangażowanie w prace nad przyspieszeniem procesu beatyfikacyjnego Edmunda Bojanowskiego. Powołał do życia Stowarzyszenie im. bł. Edmunda Bojanowskiego, które opiekuje się miejscem urodzenia błogosławionego. Od samego początku sprawował godność prezesa tej organizacji. Był popularyzatorem twórczości prof. Stanisława Helsztyńskiego na ziemi gostyńskiej. Z jego inicjatywy w Kosowie utworzono izbę pamięci poświęconą prof. Helsztyńskiemu, a w Grabonogu bibliotekę jego dzieł. Za te działania został pierwszym w Wielkopolsce laureatem Nagrody i Medalu Zygmunta Glogera (2006). Ponadto za działalność na rzecz rozwoju ruchu regionalnego w Wielkopolsce otrzymał nagrodę im. księdza dr. Bolesława Romańskiego, którą przyznaje od 1983 roku Katolickie Stowarzyszenie „Civitas Christiana”. W 1997 roku został wyróżniony prestiżowym medalem „Ad perpetuam rei memoriam”.

Był autorem wielu opracowań i publikacji z dziedziny rolnictwa oraz historii regionu. Wspólnie z prof. Krzysztofem Maćkowiakiem założyli i redagowali naukowe czasopismo „Grabonoskie Zapiski Regionalne”. Ukazało się 15 tomów tego pisma. Wydawcą cenionego periodyku było Muzeum im. Edmunda Bojanowskiego w Grabonogu. Był też organizatorem wielu sympozjów naukowych, poświęconych historii regionu i wybitnym mieszkańcom dzisiejszego powiatu gostyńskiego. Z jego inicjatywy zaczął też wychodzić w Lesznie w 1986 roku „Przyjaciel Ludu”, pismo zajmujące się przeszłością południowo-zachodniej Wielkopolski.

Będąc wieloletnim Dyrektorem Zespołu Szkół Rolniczych w Grabonogu, dał się poznać jako człowiek, który potrafił motywować do działania zarówno pracowników szkoły, jak i jej uczniów. W pracy z młodzieżą zawsze starał się wyrobić poczucie odpowiedzialności, estetyki, porządku, zdrowej ambicji oraz patriotyzmu. Wyczułony na nierówności społeczne podjął starania o utworzenie w Grabonogu filii Akademii Rolniczej we Wrocławiu. W ten sposób chciał ułatwić młodzieży rolniczej dostęp do edukacji na wyższym poziomie.

Zmarł 27 kwietnia 2014 roku. Trzy dni później został pochowany na cmentarzu w Pępowie.